

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.
z udziałem zainteresowanych P. S., M. Ż., B. K.
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie A. Spółki z o.o. w W. (dalej jako: „Spółka”) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z udziałem zainteresowanych P. S. , M. Ż., B. K. o składki – postanowił z urzędu: ustalić wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do zainteresowanych: a) P. S. na kwotę 2.660 zł, b) M. Ż. na kwotę 2.186 zł, c) B. K. na kwotę 5.943 zł (pkt 1.); odrzucić skargę kasacyjną Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt III AUa (...) (pkt 2.).

Według Sądu Apelacyjnego zasadnicze znaczenie dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej ma prawidłowe określenie wartości przedmiotu

zaskarżenia. Sąd Apelacyjny powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 312/11 – LEX nr 1235842, że w sprawie o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wartość przedmiotu zaskarżenia należy liczyć odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika. To, że przedmiot spraw w warstwie faktycznej i prawnej innych ubezpieczonych w istocie się nie różni, nie oznacza, że wartość przedmiotu sporu w sprawie jednego ubezpieczonego zwiększa (składa się na) wartość przedmiotu sporu w sprawie drugiego (innego) ubezpieczonego. Ubezpieczony pracownik nie jest stroną w sprawie wynikającej z decyzji pozwanego skierowanej do innego ubezpieczonego pracownika. Przy współuczestnictwie formalnym, gdy dochodzone są roszczenia oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej wartość przedmiotu zaskarżenia oblicza się oddzielnie dla każdego ze współuczestników.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne stanowi różnica między wysokością należnych składek na ubezpieczenie społeczne a wysokością faktycznie zapłaconych składek obliczonych od przychodów ubezpieczonych osobno w każdej zaskarżonej decyzji. W niniejszej sprawie tak obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi w sprawach zainteresowanych P. S. - 2.660 zł, M. Ż. - 2.186 zł oraz B. K. - 5.943 zł. W konsekwencji Sąd Apelacyjny, uznając, że wartość przedmiotu zaskarżenia w stosunku do zainteresowanych jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. odrzucił przedmiotową skargę kasacyjną.

Powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego Spółka zaskarżyła zażaleniem zarzucając naruszenie: - art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie wartości przedmiotu zaskarżenia w kwotach ustalonych przez Sąd i w konsekwencji niezasadne odrzucenie skargi kasacyjnej jako niespełniającej wymogu określonego w art. 398² § 1 k.p.c.; - art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. przez niezasadne przyjęcie, że zainteresowani - pracownicy powoda - występują w sprawie na zasadzie współuczestnictwa formalnego.

Żaląc się Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) w celu nadania biegu złożonej skardze kasacyjnej Spółki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Podkreślić trzeba, że kwestią sporną w sprawie, w której Spółka wniosła rozpatrywane zażalenie było ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych; sprawa nie dotyczyła kwestii, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (por. art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.). Stosownie do art. 398² § 1 zdanie pierwsze i drugie k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Wynikający z rozpatrywanego zażalenia problem dotyczący sposobu określenia wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego w sytuacji objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wywoływał rozbieżności w judykaturze Sądu Najwyższego, o czym świadczy orzeczenie Sądu Najwyższego powoływane w zażaleniu na uzasadnienie trafności stanowiska prezentowanego przez żalącą się Spółkę. Ostatecznie wątpliwości te zostały wyjaśnione w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14, zgodnie z którą w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.). W uchwale tej Sąd Najwyższy uwzględnił odmienne stanowisko prezentowane w orzecznictwie, powołane przez żalącą się Spółkę w uzasadnieniu rozpatrywanego zażalenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 301).

Sąd Najwyższy, w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie, w pełni aprobuje stanowisko wyrażone w powołanej wyżej uchwale II UZP 1/14. Zaskarżone rozpatrywanym zażaleniem postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

jest prawidłowe i zgodne ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w zakresie omawianej kwestii w uchwale II UZP 1/14.

Z powyższych względów – uznając bezzasadność rozpatrywanego zażalenia – Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.